

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **R. Č.**, zastoupený Mgr. Vadimem Rybářem, advokátem se sídlem Tyršova 1714/27, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 13. 9. 2024, č. j. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 8. 2025, č. j. 19 Ad 34/2024-83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Vadimu Rybářovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 135,- Kč. Uvedená částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 9. 2024. Tímto rozhodnutím byly podle § 90 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2024 vydané v prvním stupni, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod.

[2] Při posouzení věci vyšel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Ve správním řízení byly zdravotní stav žalobce a jeho dochovaná pracovní schopnost hodnoceny lékaři Institutu posuzování zdravotního stavu dne 16. 5. 2024 a 29. 5. 2024. Pokles pracovní schopnosti byl v obou posudcích stanoven na 30 %. Žalobce tak pro

přiznání invalidního důchodu nesplnil podmínku invalidity podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

[3] Při přezkoumání rozhodnutí žalované pak krajský soud vycházel především z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“), pracoviště Ostrava ze dne 14. 2. 2025 a ze srovnávacího posudku PK MPSV, pracoviště v Hradci Králové ze dne 17. 7. 2025. Obě komise dospěly ke shodnému závěru, že zdravotní stav žalobce je dlouhodobě nepříznivý a jeho hlavní příčinou je postižení pravé ruky s těžkou parézou loketního nervu, s deformací prstů a vychudnutím svalstva. Pokles jeho pracovní schopnosti pak hodnotily podle kapitoly XIII, oddílu C, položky 4 písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., a pro uvedené základní postižení jej stanovily na 20 %. Vzhledem k doprovodným onemocněním navýšily zjištěný pokles podle § 3 odst. 1 citované vyhlášky o 10 % na celkových 30 %. Závěry obou komisí byly v souladu s posouzením zdravotního stavu žalobce v posudku lékaře Institutu posuzování zdravotního stavu ze dne 29. 5. 2024. Posudky PK MPSV považoval krajský soud za úplné v jejich skutkových zjištěních a přesvědčivé v zaujatých posudkových závěrech, shodně s napadeným rozhodnutím měl tudíž za to, že žalobce podmínky invalidity nesplnil. Rozhodnutí žalované proto shledal zákonným.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky a pro vady řízení před správním orgánem, pro které měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Konkrétně pak namítal, že jeho zdravotní stav byl posudkovými orgány nesprávně hodnocen. Podle názoru stěžovatele je hlavní příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu psychické postižení, které mělo být hodnoceno podle kapitoly V, položky 3 c, přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., s poklesem pracovní schopnosti v rozmezí 30 – 45 %. Pro vícečetná postižení pak měla být tato sazba navýšena o 10 % podle § 3 odst. 1 citované vyhlášky. Závěry, k nimž dospěly posudkové orgány, jsou podle stěžovatele v rozporu s lékařskými nálezy, na něž poukazoval. Krajský soud se tak podle jeho názoru s vypracovanými posudky řádně nevypořádal, což je v rozporu s právem stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Navrhl proto, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná zdůraznila, že se krajský soud všemi námitkami stěžovatele důkladně zabýval, o čemž svědčí i skutečnost, že kromě posudku PK MPSV, pracoviště Ostrava, nechal pro potřeby soudního řízení zpracovat i komparativní posudek PK MPSV, pracoviště Hradec Králové. Stěžovatelova zcela povšechná výhrada, že se „krajský soud řádně nevypořádal s posudky“, se odvíjí toliko od jeho odchýlného názoru na klasifikaci dominantního postižení, respektive finální bonifikaci úbytku pojednávaného pracovního potenciálu. Uplatněné výtky tak nejsou s to domnělé vady založit a kasační stížnost je z pohledu žalované čistě formálním aktem.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku z hlediska uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

pokračování

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti byla poprvé formulována v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39. Kasační stížnost je přijatelná tehdy, pokud Nejvyšší správní soud považuje za nutné a) vyjádřit se k zásadní právní otázce, b) sjednotit dosud rozpornou judikaturu krajských soudů, c) provést tzv. judikatorní odklon, d) napravit zásadní procesní pochybení krajského soudu, jež mohlo mít citelný dopad do hmotně-právního postavení účastníků.

[9] Stěžovatel v projednávané věci výslovně neuvedl, v čem spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti a žádný důvod přijatelnosti nenalezl ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. Obsah kasační stížnosti by bylo možno zčásti považovat za tvrzení důvodů uvedených pod bodem d) výše. Nejvyšší správní soud má však za to, že napadený rozsudek a řízení, jež mu předcházelo, žádnými vadami, natož zásadními ve smyslu výše uvedeném, netrpí. Krajský soud provedl ke zjištění zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatele důkladné dokazování, kdy k prokázání rozhodných skutečností a zodpovězení stěžovatelových námitek nechal zpracovat dokonce dva plnohodnotné posudky PK MPSV. Ty pak v odůvodnění rozsudku pečlivě vyhodnotil z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti. Má-li soud zato, že posudky splňují předepsané náležitosti, je závěry posudkových orgánů vázán. Ostatně ani sám stěžovatel ve své kasační stížnosti neuvádí, jaké jiné důkazy měly být v řízení provedeny, eventuálně jaké důkazy krajský soud opomněl. Jeho přesvědčení o nesprávném posudkovém zhodnocení zjištěných zdravotních potíží pak nemá v podkladech pro rozhodnutí žádnou oporu. Žádný prvek, který by bylo možno označit za podstatný přesah zájmů samotného stěžovatele, tak nebyl zjištěn.

[10] Vzhledem k tomu, že nebyl nalezen žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[11] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[12] Ustanovený zástupce stěžovatele advokát Mgr. Vadim Rybář učinil ve věci jeden hlavní úkon právní služby-sepsání kasační stížnosti, za což mu náleží odměna vypočtená podle § 7 a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 4 620,- Kč, a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky ve výši 450,- Kč, celkově tedy 5 070,- Kč. Jelikož zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se mu náhrada podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 1 065,- Kč. Celková částka, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí, činí celkem 6 135 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. dubna 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu